

Irodalmunk nagyjainak a várossal való kapcsolatát illetően már sok szép eredményt fölmutathat a helyi kutatás, de számos irónk szegedi működése, tartózkodása még ezután föltárandó. Vannak, akik megmosolyogják a lelkes lokálpatrióta-igyekezetet, hogy irodalmunk nagy alakjainak helyi kapcsolatait földerítsük, vidéki látogatásainak körülményeit fölelevenítsük. Pedig olykor nem minden tanulás nélkül való ez a kutatómunka: világosabbá teszi a magyar irodalom jelesének irodalomtörténeti sorát, a kortársakhoz fűződő viszonyát, környezetét, nem ritkán táborát. Így van ez már Jókai, de még inkább Ady, József Attila és Radnóti Miklós esetében is.

Krúdy Gyula szegedi kapcsolatainak históriájában az első nyom az itt közölt, kötetben meg nem jelent elbeszélése, a szegedi papucs eredetmagyarázó meséje. Balint Sándor kutatásaiból (A szegedi papucs, 1955) tudjuk, hogy a papucs valóban török eredetű viseleti darabja a szegedi népnek, de már jóval a Boszorkányüldözések (1728) előtt ismeretes volt. Nyelvünkben 1878-ben tűnik föl neve, s a Hóbiárt bazarról szóló Móra-megörökítette helyi monda úgy tudja, hogy a szegedi asszonyok a körülöttük legyeskedő baka papucsuk sarkával verték agyon. Krúdy legendája persze így is érdekes, s szépen gazdagítja ennek a szegedi specialitásnak irodalombeli tükröződését tartalmazó eddigi adatainkat. Először a Magyar lányok 1908. július 3-1 számában jelent meg.

Halmi János